

прѣимитъ заедно со глобока-та ми признателностъ, съ коя
имамъ честь да останамъ

На Ваша Превозвишеностъ и Пресвѣтлость

Найпокорни слуга К. Миладиновъ.

Миладиновиятъ сборникъ е важенъ за въпроса що ни
занимава не само по това, дѣто авторитѣ, синове на Македо-
ния, схващатъ своята земя като българска и славѣнското ѣ
население като българско. И самиятъ фолклоренъ материалъ
на сборника се издава съ българския си езикъ и съ бъл-
гарско национално чувство, и то прѣзъ епоха, когато
още нѣмаше споръ, дали Македония е населена съ сърби или
съ българи и когато грѣцката църква и училища бѣха залѣли
току-речи цѣлия този край. Пѣснитѣ въ сборника говорятъ
винаги съ мили изрази и задушевностъ, когато дойде да се
възпѣва случка, дѣто българинъ или българка взематъ уча-
стие. Наопаки, за чуждитѣ народности се говори съ извѣстна
неприязнъ, напр. за Виша Гъркиня или за Стойна Сърбинка
и др. Така, стружката пѣсенъ (№ 448) възпѣва българскитѣ
моми като идеални по своята работливостъ и хубостъ:

Мошне ми се мили Бугарски-те моми,
Везденъ ми жниаетъ на жешко-но сжнце,
Отъ утро до вечеръ на нодзе ми стоатъ;
Полодзи креваеъ, снопо'и ми вжрзватъ,
Ставици ми пра'ѣтъ, како славей пеатъ,
Како ласто'ици тжнко зборуваеъ,
Айде пакъ на вечеръ дома сѣ вращаеъ,
Како еребици ситно ми бжрзаеъ,
Бѣли ми се бѣли, како бѣла книга
Съ цжрвени образи, Охридско яболко.

Край Вардаръ моми платно бѣлятъ (№ 415). Мома Лю-
бика, бѣла българка, задиря пжтници-винари, да ѣ не прашатъ
платното, а тѣ искатъ да я отщетятъ, думайки:

„Любико, бѣла Бугарко!
Аль сакашъ вино ракиа?“
— „Винари, бѣли вардари!
Ясѣ нейкюмъ вино ракиа,
Тукъ сакамъ бѣло винарче,
Що одитъ напредъ претъ коньи
Со цжрвени-отъ джамаданъ“.

Въ други пѣсни (№ 431, 465) се скарватъ три моми за
добрия юнакъ Стояна, една влахиня, друга гъркиня, третя